

HOMILIE 27 FEBRUARI 2022

Grote kans dat we deze morgen met zijn allen aan eenzelfde ritueel onderhevig waren: we kwamen onze deur niet uit zonder toch even in de spiegel gekeken te hebben. Wie of wat zien we als we in de spiegel kijken? Durven we onszelf zien zoals we werkelijk zijn?

Vandaag houden zowel de eerste lezing als het evangelie ons een spiegel voor. Ze geven ons beiden een manier mee om niet alleen naar onszelf maar ook naar anderen te kijken.

Het evangeliefragment dat we zonet hoorden situeert zich op het einde van de vlakterede bij Lucas. Ze bevat een aantal wijsheidswoorden van Jezus waarin Hij aan de hand van beelden uit het dagelijkse leven ons een inkijk geeft hoe in Gods Rijk mensen met elkaar kunnen omgaan.

De eerste spiegel die Jezus ons vandaag voorhoudt, is er één van hoe we **oordelen over anderen**.

Kleinmenselijke trekjes, ze zijn niemand vreemd. Hoe vaak irriteert gedrag van anderen ons niet, terwijl we zelf gelijkaardig gedrag vertonen. Zo vinden we anderen koppig, terwijl we dit bij onszelf als standvastigheid omschrijven. Of we vinden iemand onverdraagzaam, terwijl we onszelf consequent vinden. En zo kunnen we nog even doorgaan. Het is makkelijk om de schuld bij anderen te leggen, zo hoeven we niet naar onszelf te kijken; laat staan ons te veranderen.

Als timmermanszoon moet Jezus vaak te maken hebben gehad met splinters en balken. Hij grijpt dit beeld aan om ons op te roepen te blik te veranderen: niet te focussen op de kleine tekorten van anderen, maar om bij onszelf te beginnen. "Leg je hand op je hoofd en kijk wie eronder staat", kregen we als kind misschien mee van onze ouders. Het is hetzelfde als zeggen: verander je blik. Oordeel niet over anderen voor je hebt geoordeeld over jezelf. Jezus kon dit alles doen omdat Hij op een andere manier naar mensen keek. Hij oordeelde niet – laat staan dat Hij mensen veroordeelde of vastpinde op hun tekorten. Hij keek met de ogen van het hart, met de ogen van liefde naar elke kleine mens, en roept ons op in Gods Rijk de ogen te openen voor het goede in elke mens. Dan spreken we elkaar toe met woorden van wijsheid – zoals ook de eerste lezing aangeeft.

Dat is de eerste spiegel: niet oordelen op basis van tekortkomingen bij anderen, maar met grenzeloze en onvoorwaardelijke openheid voor de ander die mij tegemoet komt.

En Jezus houdt ons vandaag ook een tweede spiegel voor: de spiegel over onze **dad**en. Daarvoor gebruikt Hij een tweede beeld: een goede boom brengt goede vruchten voort, een slechte boom kan geen goede vruchten voortbrengen. Nu ben ik geen tuinman, maar ik vermoed dat bomen en planten het goed doen als ze in goede grond staan, stevig geworteld zijn en de nodige mest- en voedingsstoffen krijgen. Is het niet zo met ons mensen? De goede grond kregen we mee in een warme en veilige thuis. Dat is niet iedereen gegeven; het moet ons voorzichtig maken om mensen die gehard zijn in en door het leven te vooroordelen. De voedingsstoffen krijgen we via woorden van wijsheid bij profeten en in de woorden van Jezus zelf. Maar ook onze wortels mogen diep zitten. We mogen ons stevig verankeren in God. Hij is de levensbron van ons

bestaan. Hij mag ons voeden met de Geest van wijsheid en kracht om waar te maken wat Jezus ons heeft voorgeleefd. Zo krijgen we groeikracht om goed te zijn en te doen voor anderen.

En soms gaat dit met kleine stapjes. Dat is niet erg: beter iets dan niets. Barones Hilde Kieboom – de stichtster van de Sint-Egidiusgemeenschap in België – verwoordt het treffend als volgt: " ja, er is veel negativiteit en pessimisme in onze wereld. Maar daar tegenover is er ook een spiraal van het goede". Een mooi beeld: kleine daden van goedheid kunnen een ketting in gang zetten van andere goedheid en zo mensen echt mens laten zijn.

Omgekeerd: wanneer een boom niet geworteld is in goede grond, dan komen slechte vruchten. Wanneer een mens los staat van Gods woord, dan is er gevaar voor woorden en daden die ingaan tegen Gods droom van rechtvaardigheid en gerechtigheid, dan wordt naastenliefde onderdrukt, komen complotten en kleine en grote oorlogen dichterbij.

De mens, geworteld in zijn Schepper, kan enkel woorden van wijsheid spreken en het goede doen voor wie naast hem staat.

Het is dus goed om geregeld in de spiegel te kijken en onszelf en anderen te zien met de ogen van het hart. We mogen dat vaker doen.

Vanuit God, onze ankerplaats, kunnen we zo goede vruchten voortbrengen. Ik wens ons allen, in de komende 40-dagentijd veel 'spiegel-momenten' toe.

Hilde Verplancke